

RACHEL GILLIG

ZBROJNOŠ A MESIAC

RACHEL GILLIG

ZBROJNOŠ A MESIAC

KAMEŇOVODNÉ KRÁĽOVSTVO
DRUHÁ KNIHA

PRELOŽILA TEREZA MANNERS

Rachel Gillig

THE KNAVE AND THE MOON

Copyright © 2026 by Rachel Gillig

All rights reserved.

Cover Design © Alexander Kopainski

Cover Illustration © Anna Moshak

Cover frame, book edges and back endpaper vignettes © Alessandra Fusi

Front endpaper map © Tim Paul

Translation © Tereza Manners, 2026

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-050-2

*Pre tých, ktorí hľadajú na svet so zúfalstvom v srdci.
Sľubujem vám, že v ňom stále jestvuje nádej a prekvitá láska.
Jednoducho musí.*

KONIEC PRÍBEHU

Tento príbeh poznáš, Bartolomej, hoc nie celý. Vyrozprávam ti ho najlepšie, ako viem, a ver, že budem v rozprávaní úprimný. Vedz však, že aj keby som nebol, vina by nepripadla mne. Domnievam sa totiž, že príbeh je svojím spôsobom divadlom. Zvláštnym mihotavým predstavením, ktorého význam závisí od toho, z akého uhla naň prihliadame, a tak mi neprináleží súdiť, či by sa presvedčenie podnietené divadlom malo považovať za úprimné.

Kedysi ležalo v stoklasoch nahé stvorenie a vôkol neho vyrástol svet. S myslou obťažkanou poznaním, končatinami zdurenými silou a s divoko bijúcim srdcom v pokojnom rytme upierala zrak na mesiac, mesiac sa díval na ňu a obaja boli rovnakí: neustále sa meniaci, vždy verní svojmu obrazu.

Svet však nadobudol novú podobu. Ju, dosiaľ bezmennú, odrazu ľudia uctievali a dožadovali sa jej prítomnosti. Vďaka príbehom si začali nárokovať na jej život a onedlho sa ho zmocnili. Jedli jej telo, odlamovali z kostí a jej krv hltali lačnými dúškami. Keď vykrikla takmer nečujnou piesňou, polapil ju vietor a odvtedy sa na ňom vznášala. Neostávalo jej nič iné než nehnute ležať a čakať.

Snívať.

Mrzí ma to, Bartolomej. Tiež sa k tejto časti príbehu nerád vraciam, ale musím. Poznať svet sčasti znamená oplakať ho, a ak minulosť nie

je predzvestou, čím teda je? Obávam sa totiž, že ak sa ti nezverím so všetkým, čo viem...

Mohlo by sa to zopakovať.

PRVÁ KAPITOLA

NOČ, KEĎ PADOL AISLING

Nemala som kladivo ani dláto, iba prázdne, krvou poškrvnené dlane.

Rytieri ma vyrvali zo skaliska a vysadili na koňa. Závozom, tým tunelom stromov a malinčia, sme cválali tak náhlivo, až z konárov nad našimi hlavami vyletovali vyplašené, škriekajúce sovy a brnenie mi bičovali popínavé rastliny. Cesta sťa tmavé hrdlo postupne prehltala našu družinu, až kým nás všetkých opäť nevyplula na polia posiate farebnými stanmi.

Vatry Coulsonského jarmoku neplápolali. Kone dupali po ceste a zeminu a trávnu pod ich kopytami onedlho vystriedali dlažbové kamene, ktoré sa neskôr zmenili na drevené laty padacieho mosta.

Pred nami sa týčil hrad ozdobený povievajúcimi fialovými vlajkami.

Prešli sme po moste, a keď sme v parkane zosadli, pod pazuchy ma chytili dvaja rytieri. Z koňa som neschádzala poľahky.

Stráže hliadkujúce pri hradných dverách sa postavili do pozoru. S helmami na hlavách, odetí v drôtených košeliach, zvierali v rukách

kopije s čepeľami v tvare listov, dosť malé na vrhanie, dosť krátke na boj zblízka. „Vidma,“ šepol pri našom príchode jeden z nich.

„Je celá zakrvavená,“ pridala sa k nemu ďalší. „Máme poslať po doktora, pane?“

„Nie.“ Kráľ nezastavoval, stíhal si rukavice a hádzal ich na dlažbové kamene parkanu. „Tá krv nepatrí jej.“

Práve keď sa chystal vstúpiť do hradu, zavolala som za ním. „Benji!“

Neobrátil sa.

„*Benedict*.“

Kráľ zvesil zlatistú hlavu, no naďalej mlčky upieral oči pred seba, až kým jednému z rytierov tlmeným hlasom nerozkázal: „Zavrite ju tam, kde sme sa dohodli.“

Dvere hradu Luricht sa s rachotom otvorili.

Takmer okamžite som sa stratila v labyrinte chodieb. Tvorilo ich priveľa zákrut, schodov, brnení a vyblednutých fialových rohoží, po ktorých rytieri po mojom boku navyše kráčali prirýchlo. Benji mi zmizol z dohľadu a teraz ma sprevádzali traja strážnici, ktorí ma viedli jedným, druhým, tretím schodiskom, potom po rebríku, cez padacie dvere, dole dlhou chodbou a...

Zovrelo mi hrdlo. Dorazili sme k železným dverám siahajúcim vysoko k stropu. A vtedy som si s neochvejnou istotou – takou, ako keď sa vám dvíha žalúdok na dávenie – uvedomila, kde som sa ocitla. „Sem?“

„Tak zneli rozkazy jeho veličenstva,“ odvetil strážnik. „Niekde na odláhlé miesto. Do bezpečia.“

Odomkli dvere a sotili ma dovnútra. „Ostaneme vonku, vidma,“ dodal ďalší. „Ak by si niečo potrebovala.“

Upierala som naňho zrak, až kým to už dlhšie nevydržal. Dvere sa zavreli. Zarachotila zámka.

Dlhú prázdnu izbu naplňal hustý vzduch. Nachádzala sa na najvyššom poschodí paláca, kde sa zrážala para z kúpeľov a pracích kadí a kam cez strechu presakoval dážď. Všetko naokolo bolo navlhnuté a drevené laty pod mojimi nohami poddajné. Kožovité.

Priestor nevypĺňal žiaden nábytok, iba rôznofarebné škvrnky na dlážke. Bez piecky či faklí izbu ožarovalo len svetlo z osirelého zamrežovaného okna na južnej stene. Za ním žiaril obnažený striebriстый pásik, aura mesiaca zahalená oblakmi, jeho jas bol utlmený.

Vyzrela som z okna. Keď oblaky zhustli a mesiac sa vytratil, najskôr som zakrúžila zápästiami, potom plecami.

A rozkašľala som sa. „Stráže!“

Pred dverami zahrmtali kroky. Odtackala som sa dopredu a spustila sa na všetky štyri, aby som ako zlodej mohla špehovať dianie na opačnej strane kľúčovej dierky. Za dverami sa pohli tri tieň.

Zakašľala som o čosi hlasnejšie. Z hrdla mi vychádzali vlhké, dusivé zvuky. „Prosím. Necítim sa... dobre. Potrebujem vodu.“

Železo zaškrabalo o železo a do zámky vnikol kľúč. Keď sa dvere otvorili a odhalili troch strážnikov s kopijami, zaknísala som sa, zapotácala dopredu a hranou dlane udrela jedného zo strážnikov priamo do brady tak, že mu trhlo hlavou dozadu.

Zalapal po dychu, zatackal sa, zamotali sa mu nohy a následne sa zrútil na zem. Druhý strážnik sa rozkričal. Kolenom do rozkroku, lakťom do sánky a zakrátko sa chrčiac a stonajúc váľal na zemi spolu so svojím druhom.

Tretiemu sa podarilo zodvihnúť kopiju, no ja som ho stihla schmatnúť za zápästie, vykrútiť mu ho a prinútiť ho vykriknúť: „Prosím. Neublížuj mi!“

„Odhoď zbraň!“

Poslúchol. Keď som si od neho vypýtala kľúč, bez okolkov mi ho podal, akoby som mu ku krku pritískala hrot kopije odpočívajúcej na zemi.

„Vojdi do izby,“ poručila som mu. „A vezmi so sebou aj svojich priateľov.“

Za ruky a členky ich stonajúcich jedného po druhom vtiahol dovnútra, zatiaľ čo si popod nos šomral niečo, čo znelo ako modlitba k Prešibanému Lúpežníkovi. Kým som sa pri vkladaní kľúča do zámky smiala, vydesene ku mne vzhliadol. „Vidma?“

„Toto bol jeho brloh. Táto izba slúžila ako nora Prešibaného

Lúpežníka.“ Smiech vystriedala zimnica, ktorá mi postupne zachvátila celé telo. „Teraz tá už nepočuje.“

Zabuchla som dvere a zamkla ich.

A začala som bežať.

V aislingskej katedrále som kedysi zo strachu, aby moje kroky na studenej kamennej dlážke nevyvolali ani tú najtichšiu ozvenu, behala po špičkách. Teraz som však nohami v čižmách hlasno dupala a spolu s hrmotom brnenia tak vydávala hromový zvuk, ten najmocnejší, na aký sa moje telo – môj posledný spoločník – zmohlo.

Rútila som sa do temnoty, šliapuc po rovnakej ceste, akou kedysi kráčal Prešibaný Lúpežník, tá prekliata beštia – ten *Omen*. Teraz sa ňou uberalo iné falošné božstvo, a ak dnešná noc pôjde podľa plánu, omnoho horšia beštia.

Ja.

Netušila som, kadiaľ sa vybrať, vedela som len, že musím smerovať nadol.

Nadvihla som poklop, zliezla po rebríku, zbehla dvoma schodišťami a odrazu som sa ocitla v srdci zámku, kde bol vzduch chladnejší, fagle jasnejšie, steny zdobené a koberce zložito tkané. Na ničom z toho mi nezáležalo. Pohľadom som preskakovala zo steny na stenu – neobdivovala som však ich dekor, hľadala som stopy niečoho.

Niekoho.

Pomaly som zostupovala po schodoch a načúvala búrlivej vrave, ktorá sa napriek neskorej hodine rozliehala priestormi podo mnou. Zakrátko som narazila na chodbu so širšími, hrubšími a vyberanejšími závesmi v odtieňoch sýtofialovej. Dokonca aj vzduch tu voňal príjemnejšie – aromatickejšie, ako citrusy zmiešané s bylinkami a tukom z mäsa. Už podľa toho som mohla vytušiť, že sa nachádzam na správnom mieste.

Podľa vône a prítomnosti strážnikov.